

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΑΠΟΗΧΟΙ

Του κ. Α. Μ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ 'Αναπλ. Καθηγητού του Παν/μίου 'Αθηνών

Είναι πολλές φορές που έμεις οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι διερωτώμεθα για την απήχηση που μπορεί να έχουν όρισμένες διδακτικές πρωτοβουλίες στους φοιτητές μας. Ίδιαίτερα εκείνες που προλειαίνουν την έξοδό τους στην επαγγελματική ζωή και προετοιμάζουν την μετέπειτα σταδιοδρομία τους σε χώρους που θα ασκήσουν το λειτουργήμα τους. Εάν η σύγχρονη τάση στα Πανεπιστήμια είναι ή σύνδεσή τους με την κοινωνία και τη βιομηχανία, παλαιά παράδοση στη Θεολογική Σχολή φρόντιζε για το πέρασμα της Θεολογίας στη ζωή και τη σύζευξη της θεωρίας με την πράξη, της διδασκαλίας στην αίθουσα με την εκκλησιαστική ζωή και την ένορειακή οργάνωση.

Αυτό γινόταν και γίνεται με τον τεχνικό όρο «ποιμαντικές επισκέψεις» που πραγματοποιούν υποχρεωτικά οι φοιτητές σε χώρους ποιμαντικής διακονίας (ένορίες, νοσοκομεία, ιδρύματα) στα πλαίσια του μαθήματος της Ποιμαντικής, υπό την εποπτεία του διδάσκοντος καθηγητού και την εϋθύνη βοηθών και επιστημονικών συνεργατών¹. Συχνά οι φοιτητές μας εκφράζονται θετικά και με ένθουσιασμό για την πολύτιμη ευκαιρία που τους παρέχεται. Πρόσφατα μάλιστα, εκφράστηκαν πιό συγκεκριμένα πάνω σ' αυτό το ζήτημα σε ερώτημα που τους τέθηκε ομαδικά για τη συμβολή της ποιμαντικής επισκέψεως στην εκ μέρους τους κατανόηση της ένορειακής οργάνωσης και ζωής, για το πόσο, δηλαδή, χρήσιμη είναι αυτή η εμπειρία και πόσο πλούτο συναποκομίζουν μετά από τέτοιου τύπου επισκέψεις. Μ' αυτόν τον τρόπο ήσυχάζουν λίγο και οι δικές μας ανησυχίες για την αποτελεσματικότητα αυτών των εκπαιδευτικών διαδικασιών.

Άλλα απ' αυτά τα αποτελέσματα τα μαθαίνουμε άμεσα και με απ' εϋθείας ερωτήσεις, άλλα περνάει καιρός και τα πληροφορούμεθα μετά από χρόνια. Πιστοποιούμε έτσι ζυμώσεις που διαρκούν σε μάκρος και τα αγαθά αποτελέσματα ακολουθούν είτε σε απ' εϋθείας εφαρμογές των διδαγμάτων είτε περνούν σε αποτυπώσεις που μπορεί να πάρουν και τη μορφή διηγήματος ή άλλης μορφής του λόγου.

Πριν λίγες ημέρες ήλθε στα χέρια μου ένα τέτοιο κείμενο «έν διηγήματος είδει» από παλαιά φοιτήτριά μου, ή οποία και άλλοτε έχει συμβάλει στις στήλες που επιμελούμαι. Η εμπνευση για να το γράψει της ήλθε από σκέψη που είχε κάνει ήδη από τα φοιτητικά της χρόνια, αρχές της δεκαετίας του ογδόντα. Τότε που είχαν πραγματοποιήσει «ποιμαντική επίσκεψη» στον άγιο Γεράσιμο Ίλισίων.

«Έκει πραγματικά κατενθουσιαστήκαμε από τη συζήτηση των Έφημερίων σχετικά με το ποιμαντικό έργο τους. Φεύγοντας μάς έδωσαν δώρο μια εικόνα του αγίου Γερασίμου σε ξύλο. Αυτές τις εικόνες μάς είπαν πως είχαν μοιράσει στο εκκλησίασμα την Κυριακή της Όρθοδοξίας. Αυτό έμεινε, γράφει, βαθιά χαραγμένο στο μυαλό μου. Πιστεύοντας πως ή Ένορία και οι Έφημεριοί πρέπει να πλησιάσουν περισσότερο το σύγχρονο άνθρωπο, να τον ζεστάνουν, να τον αγκαλιάσουν, έγραψα το κείμενο αυτό».

Βλέπετε, ή αμφίδρομη επικοινωνία λειτουργεί γόνιμα και φιλοκαλικά γι' αυτό και σκέφτηκα το διήγημα της Όρθοδοξίας που μου έστειλε ή θεολόγος - καθηγήτρια κυρία Σταυρούλα Κάτσου - Καντάνη να το δημοσιεύσω εϋθύς άμεσα στη στήλη του περιοδικού μας «Φιλοκαλική Ένημέρωση»². Έξυπηρετεί άλλωστε και την δια δια βίου εκπαίδευση όλων μας. Ό ένας μαθαίνει από τον άλλο και πάει συνέχεια.

1. Βλ. *Όδηγό Σπουδών του Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας* (1995-1996), Προεδρία Καθηγητού Ί. Παναγοπούλου, 'Αθήνα 1995, σ. 41. Για τις «ποιμαντικές επισκέψεις», βλ. στο βιβλίο του Α. Μ. Σταυροπούλου, *Σύγχρονοι ποιμαντικοί προβληματισμοί*, 'Αθήνα 1988, σ. 92-102, 117-123 και το άρθρο του Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Χρ. Εϋθυμίου, 'Επιστ. Βοηθού της Θεολογικής Σχολής του Παν/μίου 'Αθηνών, *Οι ποιμαντικές επισκέψεις «επίβασις» της ποιμαντικής διδασκαλίας*, στον «Έφημεριο» της 1-15 Ίανουαρίου 1994, σ. 21-24. Για τη σύζευξη θεωρίας και πράξεως στην ποιμαντική θεολογική εκπαίδευση, ομώνυμο άρθρο του Καθηγητού Ήλίας Πατσαβού στον «Έφημεριο» (1991, σ. 354-355) 1992, σ. 12-14, 45-46, 61-62) και σε άνάτυπο ('Αθήνα 1993, 16 σ., όπου έχει παραλειφθεί ή Εισαγωγή του άρθρου).

2. Βλ. «Έφημεριο» 1995, σ. 328-329 και 1996, σ. 16-19.